

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επισημασμένον ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρὰσπονδόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὁμογενείας καὶ ἐπὶ τοῦ Οὐκροματικῆς ἢ ἰταλικῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χραισμάτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἔτησις 80, 16.—	Ἔτησις 80, 20.—
Ἑξαμῶνος > 8,50	Ἑξαμῶνος > 10,50
Τριμῶνος > 4,50	Τριμῶνος > 5,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρξονται τὴν 1ην Ἰαννουαρίου μαζῶς.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1920
 ΙΑΡΥΘΗΣ — ΒΕΛΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικῶς. λεπ. 40. Ἐξωτερικῶς. λεπ. 45
 ὅπλα κρουνοποιεῖται ἑξῆς, ἑκάστης λεπ. 40
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐρακλίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον
 Ἔτος 42ον.— Ἀριθ. 32

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος. Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἰουλίου 1920 Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 32

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ [ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ.

Πῶς ἤθελε νὰ εἶχε κι' ἐν' ἄλογο ὁ Ἀλέκος, ἓνα Βουκεφάλα, νὰ τὸν καθαιλικέψη τὴν ἄρα καὶ νὰ ὀδηγήσῃ τὸ στρατεύμα του στὴ νίκη καὶ στὴ δόξα τῶν Μέγας Ἀλεξάνδρου! Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχει παρὰ μόνο τὰ σπρηθύνια...

Ἄ! μιὰ ἰδέα! Γιατί νὰ μὴ γείνη αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ ἄλογο; Μάλιστα! ἄλογο τοῦ ἑαυτοῦ του.

Καὶ καθὼς περπατεῖ, σηκώνει τὰ πόδια του ψηλά, ὅσο θὰ τὰ σηκῶνε καὶ τὸ ἄλογο πούδεν ἔχει. Γι' αὐτὸ τὸν εἶδατε προχθὲς στὴν εἰκόνα νὰ κἀνὴ τὸ περιεργὸ ἐκεῖνο βῆμα.

Ὅσο τὸ στρατεύμα προχωρεῖ, βγαίνει σὲ λίγο ἀπὸ τὴν πόλη, ξεχύνεται στὰ χωράφια. Κάπου ἐκεῖ θὰ εἶναι ὁ ἐχθρὸς...

Ἐνα μικρὸ χωριατόπουλο κοιμάται ἤσυχα σὲ μιὰ ἀκρὴ τοῦ ἐξοχικοῦ δρόμου.

— Τι γυρεύει αὐτὸς ἐδῶ; ρωτᾷ ὁ ἀρχιστράτηγος τὸν σηματοφόρο του.

- Μὴν εἶναι κατάσκοπος; ἀπάντᾳ αὐτός.
- Ναι, ναι! φωνάζου ὄλοι. Κατάσκοπος θὰ εἶναι! Ἀξιωματικὸς τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοῦ μετῆμφισμένος!
- Εἰς θάνατον!

(Συνέχεια)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V (Συνέχεια)

Ἄλλὰ δὲν εἶχαν ἀνάγκη νὰ κοπιδοασθοῦν. Ἦθελαν μόνο νὰ ἐξακριβώσουν τὴ γενικὴ κατεύθυνση τοῦ ποταμοῦ, προχωροῦντες ὅσο μπροστῶσαν πρὸς τὰ ἑπάνω.

Ἀφοῦ ἔκαμαν ἔτσι ὡς μισὴ λέωγα, ἡ φυτεία τῶν ὄχθων ἔγαγε λιγώτερο πυκνὴ. Δένδρα ἀπομονωμένα ἔρριχναν σιὰ, πού οἱ κάθιστες ἀκείνες τοῦ ἡλίου τὴν ἔκαναν στρογγυλὴ ὀλόγυρα στὶς ρίζες τους. Ἐκεῖτα ἦταν μιὰ σειρά ἀπὸ μεγάλας παιδιᾶδες, μὲ βραχῶδη ὑψώματα ἰδῶ κ' ἐκεῖ, πού φαίνονταν νὰ προχωρῇ ἀδιάκοπη ὡς τὰ ριζοβόνια.

Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Μόντροζ ἔλαμπε σὰν καθρέφτης. Οἱ ταξιδιώτες ἀρχισαν νὰ ἐπιθυμοῦν τὰ δένδρα πού ἀπάντησαν στὴν ἀρχή. Γιατί ὁ ἡλιος ἔκαιγε, εἶχε παύσει νὰ φυσᾷ ὀλωροδίολου καὶ στὴν πυρακτωμένη ἀκείνη ἀτμόσφαιρα ἡ κωπηλασία ἦταν πολὺ ἐπίπονη. Ἐυτυχῶς πού τὸ ρεῦμα δὲν ἦταν καὶ τόσο δυνατό. Ἀλλὰ μ' ὀλη τὴ ζέστη, ὁ κ. Οὐόλσταν κι' ὁ Ἐρνέστος κωπηλατοῦσαν γενναία κι' ἀκατάκαυστα. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὶς ἰδιότροπες ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, σχηματίζονταν κι' ἀντίθετα ρευματάκια πού ἔσπρωχναν τὴ βάρκα, χωρὶς νὰ παρὰκουράζωνται οἱ κωπηλάτες.

— Δὲν εἶναι ἀδύνατο, εἶπε ὁ κ. Οὐόλσταν, νὰ μπορέσουμε νὰ φθάσουμε ὡς τὰ ριζώματα τῆς βουνουσειρᾶς, ὅπου θὰ εἶναι κι' οἱ πηγὲς τοῦ Μόντροζ.

— Ἐπιμένετε στὴν ἰδέα σας, κύριε Οὐόλσταν; ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος σηκώνοντας τὸ κεφάλι.

— Ἐπιμένω, παιδί μου, καὶ μακάρι νὰ ἦταν ἔτσι. Δὲν θὰ γινώριστε ἀληθινὰ τὴ γητὶ σας, παρ' ἂν μπορέσατε νὰ τὸ ἰδῆτε ὀλόκληρὸ ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκείνων τῶν βουνῶν, πού ἄλλως τε δὲν φαίνονται καὶ πολὺ ψηλά.

— Χίλια διακόσια ὡς χίλια πεντακόσια πόδια λογαριάζω τὸ ὕψος τους,

κύριε Ουόλστον. Κι' από την κορυφή τους, νομίζω κι' εγώ δε θα φαίνεται ολόκληρη η Νέα-Ελβετία, έκτος αν είναι πιο μεγάλη απ' ετι νομίζουμε... Πίσω απ' αυτή τη βουνοσειρά, τι είναι;... "Αν δεν το μάθουμε ως τώρα, είναι γιατί ποτέ, στο διάστημα δώδεκα ετών, δεν μάς φάνηκε στενή η Γη της Επαγγελίας.

— Είχετε δίκιο. Τώρα όμως είναι ανάγκη να εξακριβώσουμε την έκταση ενός νησιού, προωρισμένου να δεχθώ αποίκους.

— Θα γίνει κι' αυτό με την επιστροφή του καλοκαιριού και πριν επιστρέψω ο Ξι φίας. Σήμερα, μου φαίνεται φρόνιμο να περιορισθώ στην ελιγώωση αυτή εξαρύνηση, που θα μάς δείξη τη γενική κατεύθυνση του ποταμού.

— Και όμως, Έρνέστε, με λίγη επιμονή, θα μπορούσαμε να φθάσουμε ως τη βουνοσειρά και να σκαρφαλώσουμε στις πλαγιές.

— Φθάνει να μὴν είναι πολύ τραχείες, κύριε Ουόλστον.

— Ω! Γι' ανθρώπους με γερὰ πόδια.

— Τότε θα κάνετε καλύτερα να παρνατε στην θέση μου τον Τζάκ! Είπε γελώντας ο Έρνέστος. Δεν θα σ' έφερε αντιρρήσεις αυτός. Απαντώντας θα σ' έσπερωνε προς τη βουνοσειρά, έστω κι' αν έπρόκειτο να γυρίσει αέριο ή μεθούριο, χωρίς να τον μέλη για την άησυχία που ή άργγορία σας θα προξενούσε σ' εδους.

— Ναι, ναι, έχεις δίκιο, παιδί μου. Αφού εδώσαμε υπόσχεση, πρέπει να την κρατήσουμε. Θα προχωρήσουμε καμιά ώρα ακόμη κι' έπειτα ή βάρκα μας θαρεθ ή στο ρεύμα για να γυρίση πίσω. Λυπομαι όμως που δεν θα στηθ ή από τώρα ή σημαία της γηραιάς μας Αγγλίας άπάνω στην ψηλότερη κορυφή της Νέας-Ελβετίας!

Ο κ. Ουόλστον μιλούσε τώρα σά γνήσιος Αγγλος, και μάλιστα την έποχή εκείνη που ή Μεγάλη Βρετανία έστειλε τα πλοία της 'ς όλες τις θάλασσες του κόσμου, για να μεγαλώση τ' άποικιακό της Κράτος. Καταλάβαινε όμως πως ή κατοχή αυτή του νησιού έπρεπε να αναβληθ ή 'ργότερα και δεν επέμεινε περισσότερο.

Το ταξίδι εξακολούθησε. Η έξοχη που περνούσαν τώρα ήταν άνοικτη, γιμνή, από δέντρα και λιγώτερο εύφορη. Τα πράσινα λειβάδια άρχισαν να τα διαδέχωνται άγονες πεδιάδες πετρόσπαρες. Μόλις λίγα πουλιά πετούσαν άπάνω από το τραχύ έκείνο έδαφος. Από τα ζώα που είχαν ιδ ή το πρωί, βόνασσους, αντίλοκες, καμηλοπούλια, δέγ φαινόταν ούτ' ένα. Μόνο κοπάδια τσακαλιών περνούσαν από μακριά, άθώρητα και τα ούρλιασματά τους έσχιζαν τον άέρα χωρίς να ξυπνουν ή καμιά ήχη.

— Καλά έκαμε ο Τζάκ που δεν μάς συνόδευσε 'ς αυτό το μέρος! Είπε ο Έρνέστος.

— Άλήθεια, άποκρίθηκε ο κ. Ουόλστον' δεν θα του παρουσιάζονταν εύκαιρία να ρίξη ούτε μια τουφεκιά. Έγώ στη λόχη που την ποτίζει το παραποταμο του Μόντρος, το κυνήγι είναι άφθονο.

— Το συμπέρασμα, κύριε Ουόλστον, είναι, ότι αυτό το μέρος του νησιού μοιάζει πολύ μ' εκείνο που εκτείνεται πέρ από τον όρμο του Ξιφία... Ποιός ξέρει τώρα μη δεν είν' έτσι και πίσω από τη βουνοσειρά;... Πολύ πιθανό μου φαίνεται, ότι το νησι μας δεν είναι εύφορο παρά μόνο στο κέντρο και στα βορεινά, από τον όρμο δηλαδή των Μαργαριτών, ως την κοιλάδα του Τυρόνταλ.

Η ώρα ήταν τέσσερες. Τη στιγμή εκείνη ή βάρκα βρισκόταν σ' άπόσταση δυόμισυ λευγών από τον καταυλισμό, όταν, προς τάνω του ποταμού, άκούσθηκε κρότος από νερά. Ήταν κανένας χείμαρρος που χυνόταν στην κοίτη του Μόντρος;... Ήταν ο ίδιος ο ποταμός που σχημάτιζε καταρράκτη; Κανένας φραγμός από βράχους τον έκανε άδιάβατο σ' εκείνο το μέρος;

— Άκόμη λίγες κουτιές, και θα ιδούμε, είπε ο κ. Ουόλστον.

— Φαίνεται όμως, άποκρίθηκε ο Έρνέστος, πως δεν θα μπορούσαμε να φθάσουμε με τη βάρκα ως τη βουνοσειρά.

Σ' εκείνο το μέρος, ο ποταμός έστριβε προς τα νοτιοδυτικά κι' αυτή θα ήταν ή γενική του κατεύθυνση. Ύστερ' από λίγες στιγμές, ένθ οι ταξιδιώτες εξακολούθησαν να κωπηλατούν μ' όλη τους τη δύναμη, ο νεροφράκτης, που είχαν μαντεύσει, παρουσιάσθηκε μπροστά τους. Ήταν μια σειρά από βράχους, σπαρμένους από τη μία όχθη ως την άλλη. Δεν άφιναν παρά μικρά ανήματα έδω κι' εκεί. Και τα νερά ξεχείλιζαν κι' έπεσαν σαν καταρράκτες, που οι κρότοι τους άκούγονταν από μεγάλη άπόσταση.

— Να τί θα μάς σταματούσε, είπε ο Έρνέστος (*), αν έσκοπεύαμε να προχωρήσουμε με τη βάρκα.

— Ίσως όμως δεν ήταν δύσκολο να μεταφέρουμε τη βάρκα πίσω απ' αυτό το νεροφράκτη, άποκρίθηκε ο κ. Ουόλστον.

— Αν είναι άπλοος νεροφράκτης, κύριε Ουόλστον!

— Θα το μάθουμε, αγαπητέ μου Έρνέστε, πρέπει να το μάθουμε... Άς βγούμε έξω!

Άριστέρα, άνοιγόταν ένας μικρός χείμαρρος, όλωσθίου ξηρός εκείνη την έποχή του χρόνου. Ίστερ' από λίγες έβδομάδες, όταν θάρχιζαν οι βροχές, θα χυνόταν κι' αυτός με κρότο στο Μόντρος. Ο κ. Ουόλστον έβγαλ' έξω την άγκυρα της βάρκας και βγήκε κι' αυτός στην όχθη.

Ο Έρνέστος τον άκολούθησε. Κι' οι δύο μαζί περπάτησαν ως ένα τέταρτο της ώρας, ανάμεσα σ' πέτρες, που μόλις κρατιόνταν στον άμμο, περιπλεγμένες με βούρλα κι' άλλα παράχθια φυτά. Έδώ κι' εκεί ήταν σπαρμένα και κάτι χαλίκια, σκούρα και στρογγυλά σαν καρδιά.

Έφθασαν έτσι στο ύψος του νεροφράκτη κι' από εκεί είδαν, ότι ο Μόντρος δεν ήταν πλωτός σ' άπόσταση μισής λεύγας. Η κοίτη του ήταν γεμάτη βράχια κι' άνάμασά τους τα νερά έθραζαν άφρισμένα. Πολύ δύσκολο να προχωρήση μια βάρκα μέσα σ' τόσα εμπόδια.

(Επεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΑΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
[Του Φιλοχρηστέμεν]
12.

Η Φύσις γιατρεύει τις πληγές που μάς προξενεί. Όταν όμως ο άνθρωπος βλάπτεται μόνος του, όφείλει τάχα και τότε ή Φύσις να τον γιατρέψη, κάνωντάς τον κι' υπερήφανο για τη συμπάθεια που του δείχνει;

Η γαλήνη αυτή της έξοχης, το ποταμάκι εκείνο που έρπει σά ρίδι, το σιωπηλό αυτό δάσος, το γαλάζιο χρώμα τουράνου, ή παγκόσμια άρμονία της αίώνιας Ωμορφίας, δεν είναι άραγε άρκιτό μητρικό βάλσαμο για την ψυχή σου;

Και δεν είναι ευγενικώτερο, φυσικώτερο, να διαλύη κανείς τη μικρή δυσαρμονία του άτόμου του στην άρμονική συμφωνία της Φύσεως, παρά να καταστρέψη τη μία με την άλλη;

Υπάρχει τέχνη που μάς μαθαίνει πως να παρατήνουμε τη ζωή. Όσοις την έμαθαν, διδάξετέ τους καλύτερα πως να την υπομένουν.

Όλο το μυστήριο της μακροβιότητας συνίσταται στο να μη συντέμνωμε την ζωή.

Για να γίνει ή ενεργητικότης του ανθρώπου άληθινή εύλογία, τρεις όροι είναι άπαραίτητοι:

Α. Πρέπει να κρατιέται στο σωστό μέτρο, με την άποφυγή κάθε υπερβολής. «Σπεύδε βραδέως».

Β. Να εκτελή με άγάπη, και στην κατάλληλη ώρα, τα έργα που της ταιριάζουν.

Γ. Να έχη διαλείμματα ανάπαυσης και να οικίλη τις εργασίες. Τέτοια είναι ή ανθρώπινη φύσις: περισσότερο άνακουφίζει ή ενθλαγή παρά ή άνάπαυση.

ΜΕΣΗ ΜΕΡΙ

— Έμπρός! Γρήγορα στα κρεβάτια σας! Γιατί, όσο έσαις έίσαστε στο πόδι, δεν μπορείτε να ήσυχάσετε. Προτού ξυπνήσετε και το μπαμπαύ σας. Έλατε!

Και μελώντας ή μαμά έτσι, πήρε από τα χέρια τον Τάκη και την Έλενίτσα, τους κλείωσε στη μικρή τους καμαρούλα «να ήσυχάσουν κι' αυτά λίγο» και ξαναγύρισε στο κρεβάτι της, απ' όπου είχε σηκωθ ή.

Καλοκαίρι, δύο ώρες από το μεσημέρι. Οι μεγάλοι ήθελαν ήσυχία την ώρ' αυτή. Ο Τάκης κι' ή Έλενίτσα έπρεπε να κάνουν φρόνιμα. Κι' έτσι είχαν υπόσχεθ ή και στη μαμά πως θα καθήσουν, πριν πέση να πλαγιάση κι' αυτή λίγο' μα να που δεν κράτησαν την υπόσχεσή τους και την ξύπνησαν, τι άρχισε να την παίρνη ο ύπνος.

Και τώρα κλεισμένοι στην καμαρούλα τους, ξαπλωμένοι με το στανιό στα κρεβάτια τους, κοιτάει ο ένας τον άλλο από μακριά, σά να φοβάται να πάη κοντά του... Η μαμά κοιμόταν στο άπλανό δωμάτιο κι' αν την ξυπνούσαν και πάλι, θα θύμωνε πολύ.

Αυτό όμως δεν μπορούσε να κρατήση και πολλή ώρα. Να μένουν με τα μάτια άνοιχτά στο κρεβάτι δά γινόταν. Θα σηκώνονταν λοιπόν, θα παίρνε καθένας το παινίδι του και θα παίξε μ' αυτό άθροισμα. Τσιμουδιά δά θάδγαζαν! Η Έλενίτσα δά πήγαινε στο μπαλουάκι του παραθύρου δά θα κάρωνε για χιλιοστή ίσως φορά τις ζουγραφίες της κι' ο Τάκης θαράδιαζε τους στρατιώτες του στο στρογγυλό τραπέζι της μέσης.

Άλλά, — για να μη μείνουν ούτε μση ώρα ο ένας μακριά από τον άλλο, — οι ζουγραφίες της Έλενίτσας έτυχε να είναι στο δωμάτιο της μαμάς. Τις είχε ξεχάσει εκεί πριν καθήσουν άκάμα στο τραπέζι. Να πήγαινε τώρα να τις πάρει; Μ' αν ξύπναγε ή μαμά και την έβλεπε; Δεν τους είχε και να κοιμηθούν; Να μινε πάλι στο κρεβάτι να βλέπη τον Τάκη να παίζει, δεν μπορούσε, δεν της κρατάγε. Θάρχιζε λοιπόν κι' αυτή με τους στρατιώτες του Τάκη. Τους μισούσε αυτή και τους μισούσε ο άδελφός της. Τους Τούρκους θάρχιρνε αυτή, είπε ο Τάκης, και τους Έλληνες τους ήθελε ή Έλενίτσα.

— Όχι, Τάκη μου, έσύ τους Τούρκους! Τελος πάντων έγένεινε κι' ή μοιρασιά και τώρα έμενε ή μάχη. Η μάχη όμως αυτή πρέπει να γίνει χωρίς κανένα κρότο, χωρίς καμμία κραυγή. Άς μὴν ξεχνάμε πως ή μαμά είναι δίκαια.

Μά σά δύσκολο να παίξη ο Τάκης με την Έλενίτσα και να μη φωνάζουν,

να μη πιαστούν, να μη σηκώσουν στο τέλος το σκίτι στο πόδι, και τώρα μάλιστα, που το παινίδι τους θα είναι πόλεμος, άνακουμπούλα. ταραχή!...

Και να που δεν περνάει πολύ κι' ο άέρας της μάχης μεθάει και τους δύο και ξεχνώντας και μαμά και μπαμπαύ και δλους, άρχίζουν τις φιλονικίες, τα πιασίματα, τις φωνές. Άρχίζει τελος πάντων ή άνακουμπούλα της μάχης και σ' λίγο άναποδογυρίζεται και το τραπέζι της μέσης με τους στρατιώτες, που σμίγουν έτσι στο πάτωμα, Έλληνες και Τούρκους μαζί!...

Με το καρύωμα όμως αυτό της μάχης ξυπνάει ή μαμά, πετιέται πάλι από το κρεβάτι της κι' έρχεται «να μονιάση» τα παιδιά και να προλάβη τ' ξύπνημα του μπαμπαύ. Οι μικροί μαζεύουν τότε τους στρατιώτες, τρέχουν πάλι στα κρεβάτια τους κι' όταν άνοιξει ή πόρτα και μπαίνει ή μαμά, κοιμούνται σά να μὴν κουνήθηκαν καθόλου από την ώρα που τους κλείδωσε...

Μ' αυτό τον τρόπο περνοβν τα μεσημέρια του καλοκαιριού. Οι μικροί δίνουν την εδεργητική τους, την ώρα που οι μεγάλοι θέλουν να ήσυχάσουν. Πολύ άσχημα! Δεν τους φτάνει δλ' ή άλλη μέρα να φωνάζουν;

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

Αξιότιμε κ. Παπαδόπουλε,

Πρό πολλών ετών όηρησα κι' εγώ συνδρομητής της προσφιλοτάτης «Διαπλάσεως». Πολλές φορές είχα φαγή εις την «Αλληλογραφία» να εις τους Διαγωνισμούς (τότε Σ.Σ.Σ. δεν υπήρχε). Η ήλικία μου σήμερα είναι άσχετα άριστη, γι' αυτό ήθελα να σ' στέλλω κάτι κάπου-κάπου ως συναγωγή (έχι δια την Σ.Σ.Σ.) και πιστεύω να με δεχθ ήτε. Πρό δεκαετίας έκαμα σχεδόν τον γέρον του Κόσμου. Πήγα εις Κίνα, Ιαπωνίαν, Αφρικήν, Αμερικήν κ.τ.λ. Λοιπόν, εις τα κομμάτια τα όποια θα σ' στέλλω, θα περιγράφω διάφορα αξιοσημείωτα των χωρών αυτών. Πιστεύω γάρ εσσαν εις τους μικρούς, δόντι κι' εγώ, όταν ήμουν μικρός, τρελλανόμου για τέτοια.

(Διά της δημοσιεύσεως του σημερινού, θα έννοησω ότι δεχσθε την συναγωγή μου εις την παλαιάν μου φίλην «Διαπλάσιν».

Μεθ' όπολήμωσ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΜΟΥ
I.—ΚΙΝΑ

Το πλοίο μας έφθασε στην πρωτεύουσα του Χού-Πέ, το Ου-Τσαν και βγήκα. Πρώτη μου δουλειά ήταν να κοιτάξω να βρω μέρος για να έγκατασταθώ. Φώναξα ένα Κινεζόπουλο και του είπα: «Τσαν-κουεϊί», που σημαίνει πανδοχείο. Έκείνο κατάλαβε και μου έκανε νεύμα να το άκολουθήσω. Το άκολούθησα και σ' λίγο φθάσαμε σ' ένα μεγάλο, άλλα γαμηλό σκίτι. Μπήκα μέσα. Ένας Κινέζος με τη μεγάλη του κοτσίδα,

που ήξερε πέντε-δέκα Γαλλικά, σηκώθηκε από το ντιβάνι δκου καθόταν και άρχισε να μου μιλά:

— Voulez-vous chambre? (θέλετε δωμάτιο;)

— Oui!

Με ώδηγησε τότε σ' ένα μικρό καθαρό δωμάτιο. Έπειτα έφυγε κι' έκλεισε τη θύρα. Η ώρα ήταν περασμένη και γι' αυτό, αφού έφαγα, έπεσα να κοιμηθώ.

Μόλις με είχε πάρει ο ύπνος, άκουσα ένα δαιμονισμένο θόρυβο: Γκαρίσμα-τα, φωνές, τύμπανα, πυροβολισμούς κτλ. Σηκώνομαι απ' το κρεβάτι μου, ντόνομαι γρήγορα-γρήγορα και βγαίνω στο όρμο, να δώ τι τρέχει: Ο ξενοδόχος πυροβόλυσε με το πανάρχαιο όπλο του στον άέρα, για να διώξη τους κλέφτες, καθώς έμαθα κατόπι, (δηλαδή ν' άκούγουν οι κλέφτες και να μὴν έρχονται).

Παρέκει μερικοί Κινέζοι φιλονεικούσαν. Κοντά στην όχθη του Γιάν-τσέ-κιαν (Κυανού Ποταμού), οι βαρκάρηδες κτυπούσαν οι άθεόφοβοι τα τύμπανά τους τέτοια ώρα, κι' άναβαν χαρτάκια, που όπως έμαθα ήταν υσιές προσφερόμενες στα κνεύματα του νερού!

Δεν ήξερα τί έτρεχε, νόμιζα πως βρισκόμου στή διαβολόπολη.

— Είναι συνήθειες του τόπου, μου είπε ο ξενοδόχος μου, όταν με είδε να στέκομαι μ' άνοιχτό το στόμα.

Τί να κάνω; έπρεπε να σεβασθώ τις συνήθειες... Έπ' τέλος, κατά τις δύο μετά τα μεσάνυχτα, έπαυσε αυτό το πανδαιμόνιο κι' έτσι κοιμήθηκα ήσυχος ως το πρωί.

Την άλλη μέρα, αφού προγευμάτισα, βγήκα έξω για να επισκεφθ ή την πόλη. Θεέ μου! τί ήταν αυτό! τί θόρυβος, τί κακό! Για να πουλήσουν δύο κιλόγραμμα τσάι, σηκώνουν τον κόσμο στο πόδι. Αναγκάσθηκα να βουλώσω τ' αυτιά μου.

Έπειδή δεν είχα καθόλου όρεξη να περάσω κι' άλλη νύχτα σαν τη χθεσινή, πλήρωτα το λογαριασμό μου, πήρα τα πράγματά μου κι' έφυγα για να πάω στο άτιμόπλοιο, που θ' άναχωρούσε μετά πέντε μέρες.

Από τότε, δεν μου ήλθε άλλη φορά ή ιδέα να επισκεφθ ή την Κίνα. Και όποιος από σ' ες, αγαπητοί μου, θέλει να πάη στη Κίνα, ές το ξέρη πως μόνο ήσυχία δεν θα βρη. Και να μη λήη πως δεν του το είπαμε.

Ο ΠΕΡΙΗΓΗΤΗΣ

ΣΧΟΛΙΚΟΝ ΑΣΜΑ
[Του Πόντου-Μεσαιωνικόν.]

Ήμεϊς γάρ, διδάσκαλε, ήθελομεν να μάθωμεν Τα όγια, θεία γράμματα, Και όσα μάς έδίδαν Οι θεοί και ίεροί Άπόστολοι Και ο Μέγας Βασίλειος Και ο Θεολόγος Γρηγόριος Και ο Άγιος Χρυσόστομος,

(*) 188 εικόνα φύλλου 30, σελ. 233.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΒΡΟΧΗ

Αγαπητοί μου,

Ο τελευταίο δεκαήμερο του Ιουλίου, έβλεπα το θερμόμετρο νάνεβαίνω άνησυχαστικά. Δέν ξέρω άν ζστρίνεται ή άν κρυώνη κανείς περισσότερο, όταν έχη μπροστά του μια στήλη από υδράργυρο και παρακολουθώ τάναιδοκατεβάσματά της...

Σ' αυτή τη φοβερή άπορία βρισκόμουν, όταν, ένα φλογερό βράδυ, πού βγήκα έξω, μη ξέρωντας κι' εγώ πού να πάω...

— Και πού να ίδης άκόμα! μου είπε... για να με παρηγορήση. Τώρα δέν είναι τίποτα. Το Άστεροσκοπείο έδήςωσε, δει το θερμόμετρο νάνεβαίνω διαρκώς ως τις τρεις Ιουλίου...

— Αυτά, αυτά!...

— Ω, δυστυχία μου! Μου ήλθε να πάρω άμέσως τα βουνά. Άλλά επειδή δέν είναι πάντα εύκολο να κάνη κανείς...

Την άλλη μέρα ξαπάρεξε. Και το βράδυ, πού βγήκα με τα καλοκαιρινά μου, αισθάνθηκα, — ω, εύδαιμονία! — πώς κρυώνω. Φυσικά, αφού και το θερμόμετρό μου είχε καταβή ως τους 20 βαθμούς...

μου πώς ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ είχε καταδικάσει και μένα, μαζί με τους τρεις Παύλους, να «έμβληθώ εις την κάμινον του πυρός, την έπταπλασίως έκκαυθεύσαν»...

Άλλά μολοντί το παράθυρό μου ήταν άλάνοικτο κι' ή μέρα προχωρημένη, δέν έβλεπα ήλιο καθόλου. — Μπζ! τι έγεινε αυτός τέτοια φρά;... Περιέργως, σηκώθηκα απ' το κρεβάτι, πρόβαλα απ' το παράθυρο, και τι να ιδώ; Στή θέση του ήλιου ένα στρογγυλό συννεφάκι, μαύρο συννεφάκι βροχής!...

Μου φαίνονταν τόσο άπίστευτο, — άλλως τε ή ζέστη εξακολουθούσε φρικτή, — ώστε φοβήθηκα μια στιγμή μήν όνειρευόμουν άκόμη. Άλλά όχι! τα σύννεφα της βροχής ήταν τόσο πραγματικά όσα κι' άπέλπιστα. Κι' άν δέν έδραξε εκείνη την ημέρα στις Άθήνας, έδραξε όμως κάπου άλλου και το βράδυ φήγισε λίγο δροσερό απόβροχάρη. Την άλλη μέρα, το ίδιο. Σύννεφο από το πραι, ως το μεσημέρι πυκνώθηκαν και ριζάνε μάλιστα και μερικές στάλες. Το θερμόμετρο είχε καταβή από τα ύψη του. Κι' ενώ ήμουν πολύ εύχαριστημένος γι' αυτά και σχεδόν ήσυχος πώς δέν θάναγκαζόμουν να πάρω τα βουνά, την άλλη μέρα έγεινε άκόμα πιο άνελεπτο το θαύμα:

Ήταν το άπομυσημένο. Ο ήμεροδείκτης μου έδειχνε 29 Ιουλίου και το θερμόμετρό μου 24 βαθμούς. Έπλωμένος 'ς ένα γιόβανι, προσπαθούσα να κλείσω λίγο τα μάτια. Άξαφνα, άκούω ένα κρότο, σά να περνούσαν δέκα αυτοκίνητα μαζί. Τι είναι, καλέ; — Βρέχει! — Τόσο πολύ; — Ναι! Κατακλυσιμός! Πέφτει και χαλάει!

Δέν κουνήθηκ' από τη θέση μου, άλλ' άσχημα τέν κρότο έκείνο να με ναουρήση. Ά, τι γλυκό ναούρισμα!.. Τι εύτυχία!.. Μια τόσο ραγδαία βροχή ήταν πιά ή οριστική σωτηρία από την απειλή... του Άστεροσκοπείου. Και ποτέ στη ζωή μου δε θυμόμμαι νάχουσα ήδονικώτατους κρότους κρουτών, χαλαζιού και βροντών, παρά την ώρα εκείνη ήξαλωμένους δροσερά στο ντιβανι μου, μισοκοιμισμένους και μαγεύοντας, πίσω από τις κλειστές γαλλίες, την άφθονία του εύεργετικού νερού, πού έπεφτε από έναν ορανό γεμάτο άτελείωτα σύννεφα!.. Την τελευταία στιγμή, ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ μου είχε δώσει χάρη.

Την άλλη μέρα ξαπάρεξε. Και το βράδυ, πού βγήκα με τα καλοκαιρινά μου, αισθάνθηκα, — ω, εύδαιμονία! — πώς κρυώνω. Φυσικά, αφού και το θερμόμετρό μου είχε καταβή ως τους 20 βαθμούς. Θερμοκρασία άνοιξιάτικη ή φθινοπωρινή! Και τάλλο βράδυ, για να παρακολουθήσω την

παράσταση ενός ύπαιθρίου θεάτρου, με άπλη τέντα, — βρεμμένη μάλιστα, — άναγκάσθηκα... να φορέσω βαρύτερα ρούχα.

Κι' ήταν ακριβώς ή πρώτη Ιουλίου, μια δηλαδή από τις τρεις ημέρες, πού είχαν προφητευθί ως οι θερμότερες άπ' όσες είδαμε ποτέ και πού στάθηκαν πραγματικώς οι δροσερότερες του καλοκαιριού μας! Πώς βγαίνουν ψεύτικες αυτές οι προφητείες! Ποτέ δέν πρέπει να πιστεύη κανείς τους μετεωρολόγους. Προφητεύουν ζέστη κι' έρχεται κρύο προφητεύουν κρύο κι' έρχεται ζέστη. Μας κάνουν όμως κι' ένα καλό: Μας τρομάζουν κάπου-κάπου, για νάχουμε κατόπι τη χαρά της σωτηρίας. Θά χαίρομουν τόσο αυτή τη βροχή, άν δέν ήταν μπροστά μου ή φοβέρα των τριών πρώτων ημερών του Ιουλίου;

Σας ασπάζομαι ΠΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ του HECTOR MALOT [Βραβευμένο από την Γαλλ. Ακαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΖ'. (Συνέχεια)

«Εσύ έτσι καλός, έτσι αγαπησάρης, μπορεί να μην είσαι εύτυχισμένος με την οικογένειά σου; Πατέρας σου, μητέρα σου, αδελφά σου, όλοι, μπορεί να μη αγαπούν όπως σου αξίζει;»

«Σε γλυκοφιλώ, ή παραμάννα σου εχίρα Μπαρμπερίνα.»

Το τέλος αυτού του γράμματός μου έσφιξε την καρδιά. Η καίμενη ή μόνιμη Μπαρμπερίνα! Τι καλή πού ήταν για μένα! Επειδή μ' αγαπούσε αυτή, ένόμιζε πώς όλος ο κόσμος έπερε να μάγαπώ το ίδιο!

— Είναι καλή γυναίκα, είπε ο Μαρτίνας με θυμήθηκε και μένα. Άλλά και να με ξεχνούσε, αυτό δέν θα μ' έμποδιζε να της χρωστώ χάρη για το γράμμα της. Υστερ' από τέτοια λευκομαρή περιγραφή, ο μίστερ Δρίσκολλ δέν μπορεί να μη θυμηθί τί και τί φορούσε όταν σ' έκλεψαν.

— Και όμως μπορεί να μη θυμηθί.

— Μήν το λές αυτό! Σχεγιά ποτε κανείς τί ρούχα φορούσε το παιδί τον την ημέρα πού του έκλεψαν, όταν απ' αυτά τα ρούχα θα το ξαναβρή;

— Ως πού νάπαντήση ο πατέρας μου, μήν κάνης υποθέσεις, σά παρακαλώ!

— Δέν τις κάνω εγώ' εσύ τις κάνεις. Όταν λές πώς ο πατέρας σου μπορεί να έχη ξεχάσει...

— Καλά, θα ίδουμε.

Δέν ήταν εύκολο πράγμα να ρωτήσω τον πατέρα μου πώς ήμουν ντυμένος την ημέρα πού μ' έκλεψε ή γυναίκα εκείνη. Άν του έκανα μια τέτοια έρώτηση άπλως, με άφέλεια, χωρίς καμμία έπι

σθεβουλία, ναι, θα μπορούσα. Άλλά δέν ήταν έτσι, κι' αυτή ή όπισθεβουλία ίσα-ίσα μ' έκανε δειλό πολύ και διαστακτικό.

Τελοςκάντων, μια μέρα, πού ή βροχή μ' είχε αναγκάσει να γυρίσουμε στο σπίτι νωρίτερ από το συνειθισμένο, έπαμα άθρρος κι' έφερα την όμιλία στο ζήτημα πού μου προξενούσε τόση άγωνία...

Με τόν πρώτο λόγο πού είπα, ο πατέρας μου με κοίταξε κατάματα, σάν άνθρωπος πού εκπλήσσεται και δυσχεραίνεται. Αφήρησα όμως το βλέμμα του με περισσότερη γενναιοότητα απ' όση ένόμιζα πώς θα είχα, όταν συλλογιζόμουν αυτή τη δύσκολη στιγμή.

Μου φάνηκε πώς θα θυμώση κι' έριξε μίαν άνησυχή ματιά προς το μέρος του Μαρτίνας, πού μ' άκούγε χωρίς να φαίνεται, σά νάθελα να τον κάμω να ιδή τί άνοησία με είχε συμβουλευσει να πληρώσω. Άλλά όχι, ο πατέρας μου δέν ιδύμωσε. Αφού του πέρασε ή πρώτη έκπληξη, χαμογέλασε. Άλήθεια, το χαμόγελο του είχε κάτι το τραχύ, το σκληρό πάντα όμως ήταν χαμόγελο.

— Εκείνο πού μ' έδοθήθη περισσότερο να σε ξαναβρω, μου είπε, ήταν ή περιγραφή των φορεμάτων πού φορούσες όταν σ' έκλεψαν. Μια σκούφια νταντελένια, ένα παουκαμισάκι από μακρίτα με δαντέλλες, ένα φουστανάκι από άσπρη φανέλλα, μάλλινες κάλτσες, πλεκτά παπουτσάκια κι' έκανωφόρι από έσπερο καζμίρι με κεντήματα. Βασίζόμουν πολύ και στη μάρκα Φ. Δ. (Φράνσου Δρίσκολλ, πού ήταν τόνονά σου,) αλλά ή μάρκα αυτή έλειπε από τα ρούχα σου. Την είχε κόψει ή γυναίκα πού σ' έκλεψε, για να μη μπορούσαμε ποτέ να σε ξαναβρούμε. Έπερε να παρουσιάσω και το βαπτιστικό σου, πού το πήρα τότε από την ένορία μας και πού μου φαίνεται πώς το έχω άκόμα.

Και με προθυμία άσυνείδητη γι' αυτόν, ο πατέρας μου έφαξε 'ς ένα συρτάρι και σε λίγα μού έδωσε ένα μεγάλο χαρτί γεμάτο σφραγίδες.

— Βαπτίζετε να μού το μετακράση ο Μαρτίνας; ρώτησα με μια τελευταία προσέθετα.

— Ευχαριστώ.

Άπ' αυτή τη μετάφραση, πού ο Μαρτίνας την έκαμε όπως μπόρεσε, έβγαине ότι γεννήθηκα κάποια Πέμπτη, 2 Αύγουστου, κι' ότι ήμουν γιός του Πάτριου Δρίσκολλ και της γυναίκας του Μάργκαρετ Γκράντζ.

Τί άλλο να ρωτήσω; Ο Μαρτίνας όμως δέν έφάνηκε έκανοικημένος και το βράδυ, όταν κλεισθήκαμε σταμάει μ' άκουψε πάλι σε' αψί μου, όπως έκανε όταν είχα να μού έμπιστευθί κανένα μυστικό, και μου είπα:

— Καλά έλ' αυτά δέν μ' άς έξηγοθν όμως πώς ο Πάτριος Δρίσκολλ, ένας γυρολόγος, και ή Μάργκαρετ Γκράντζ, ή γυναίκα του, ήταν άρκετά πλούσιοι ώστε να φορούν το παιδί τους νταντελένιες σκούφρες κι' έπανωφόρια με κεντήματα. Οι γυρολόγοι δέν είναι ποτέ τόσο παραλόγως!

— Μα ίσα-ίσα, επειδή οι γονείς μου έμπορευόνταν απ' έλα, αυτά τα ρούχα μπορεί να τους έσταίχισαν λιγώτερο.

Ο Μαρτίνας κούνησε το κεφάλι του σφύριζοντας, και πάλι μου είπε στο αυτί:

— Θέλεις να σοβ πώ κάτι τι, πού δέν μπορεί να μού βγή απ' το κεφάλι; Δέν είσαι παιδί του μίστερ Δρίσκολλ' είσαι μόνο ένα παιδί πού ο μίστερ Δρίσκολλ το έκλεψε!

Έκαμα να του άπαντήσω, αλλά ο Μαρτίνας είχε άναϊθή κιόλα στο κρεβάτι του.

Ίσως, στη θέση του Μαρτίνας, τέτοια θα φανταζόμουν κι' εγώ. Άλλά στη θέση μου, τόση έλευθερία μού ήταν άπαγορευμένη.

Έπρόκειτο, βλέπετε, για τον πατέρα μου, πού για το Μαρτίνα ήταν άπλως κάποιος μίστερ Δρίσκολλ. Γι' αυτό, όταν ο νοός μου έτρεχε νάκολουθήση στις σκέψεις του το Μαρτίνα, έβαλα δένανη και τον κρατούσα.

Του Μαρτίνα ο μίστερ Δρίσκολλ του ήταν ξένος και δέν του χρωστούσε τίποτα.

Εγώ, άπεναντίας, χρωστούσα στον πατέρα μου σέβασμό.

Άλήθεια, στην ιστορία αυτή ύπρχαν πολλά πράγματα ανεξήγητα' αλλά δέν είχα την έλευθερία να τα έξηγώ σάν το Μαρτίνα.

Η άμφιβολία στο Μαρτίνα ήταν συγχαρημένη. Άλλά σε μένα άπαγορευμένη.

Και κάθε φορά πού ο Μαρτίνας ήθελε να μού έκφράζη τις άμφιβολίες του, εγώ είχα χρέος να του έπιβήλω σιωπή.

Κι' αυτό προσπαθούσα να κάνω. Ο Μαρτίνας όμως είχε άγύριστο κεφάλι και δέν κατόρθωνα πάντα να νικώ την έπιμονή του.

— Κτύπα με άν θέλης, μου έλεγε, άλλ' άκουγε.

Και τότε ήμουν ύποχρεωμένος νάκούω τις έρωτήσεις του:

«Γιατί ο Άλλεν, ο Νέδ, ή Άννα κι' ή Καίτη είχαν τόσο ξανθά μαλλιά, ένψ τα δικά μου δέν ήταν έτσι;»

«Γιατί όλοι, στο σπίτι του Δρίσκολλ, έκτός από τη μικρή Καίτη, πού δέν ή-

ξερε τί έκανε, μού έδειχναν πόση άποστροφή, σά νάμουν άκύλος ψωριασμένος;»

«Πώς άνθρωποι πού δέν ήταν πλούσιοι, έγκυαν τα παιδιά τους με νταντέλλες;»

Σ' έλ' αυτά τα πώς και τα γιατί δέν είχα παρά μια άπάντηση, πού κι' αυτή δέν ήταν παρά έρώτηση, κι' άπορία:

«Γιατί ή οικογένεια Δρίσκολλ θα με ζητούσε, άν δέν ήμουν παιδί της; Γιατί θάδινε χρήματα στον Μπαρμπερή και στους δικηγόρους;»

Σ' αυτό ο Μαρτίνας άπαντούσε πώς δέν ήξερε νάπαντήση' δέν ύποχωρούσε όμως.

— Επειδή δέν μπορώ νάπαντήσω σε μια έρώτησή σου, μου έλεγε, δέν σημαίνει πώς έχω άδικη 'ς όλες τις άλλες πού σου κάνω εγώ, χωρίς κι' εσύ να μού άπαντεις σε καμμία! Άλλος στη θέση μου θα εύρισκε γιατί ο μίστερ Δρίσκολλ σε ζήτησε και γι' αυτό σκοπό έδόδεφε και χρήματα. Εγώ δέν το βρίσκω, γιατί δέν είμαι καθόλου έξυμνος και δέν ξέρω τί μού γίνεται.

— Μήν το λές αυτό! Είσαι πολύ έξυμνος μάλιστα.

— Άν ήμουν, θα σοβ έξηγούσα άμέσως αυτό πού δέν μπορώ να το έξηγήσω, μα πού το αισθάνομαι. Όχι, δέν είσαι παιδί του Πάτριου Δρίσκολλ, δέν είσαι, δέν μπορεί να είσαι! Αδύ βέβαια άπόδειχθή άργότερα μόνο πού με την έπιμονή σου, να μη θέλης νάναίξης τα μάτια σου, κάνεις ν' άργή αυτή ή στιγμή.

— Μα τί θέλεις λοιπόν να κάμω;

— Όέλω να γυρίσουμε στη Γαλλία.

— Άδύνατο!

— Γιατί το καθήκον σε κρατεί κοντά στην οικογένειά σου, ε; Μ' άν ή οικογένεια αυτή δέν είναι δική σου, τότε τί σε κρατεί;

Αυτές οι συζητήσεις ένα μόνο άποτέλεσμα είχαν: να με κάνουν πιο δυστυχισμένο απ' όσο στάθηκα ποτέ!

Τι φοβερό πράγμα ή άμφιβολία! Ένώ δέν ήθελα νάμφιβάλλω, άμφέβαλλα.

Ο πατέρας εκείνος ήταν πατέρας μου; ή μητέρα εκείνη ήταν μητέρα μου; ή οικογένεια εκείνη ήταν δική μου;

Μούκανε φρίκη να το συλλογιέμαι' αλλά ήμουν λιγώτερο δυστυχισμένος, λιγώτερο βασανισμένος, τότε πού ήμουν μόνος!

Ποιος θα μού έλεγε, όταν έκλαιγα πικρά γιατί δέν είχα οικογένεια, πώς μια μέρα θάκλαιγα πικρότερα γιατί είχα;...

(Έπεται συνέχεια)

«Ο κλέφτης ήταν ο Κάπης!» (Σελ. 237, στ. γ')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΠΟΥ ΑΝΟΙΓΟΥΝ

IV.
Όσοι το δρόμο της ζωής ποδούν άνθοσπαρμένο και με τριαντάφυλλα παντού αρωμαίνον ανοιχτά, έχουν μπροστά την άμορφη άπατη, εχθρό κρυμμένο: βλέπουν τα ρόδα, να κεντούν τ' άγκάθια τους κρυφά.

Μά όσοι έχουν στο δρόμο τους άγκάθια όλο και βέβαιους βλέπουν μπροστά τους τον εχθρό όλο και φανερό. Κάλυψέ με ξέσω πώς περνά βάνους μ' όχτες γεμάτους, πωρ' άγκαθοτριαντάφυλλα χωρίς να τα θωροφώ.

V.
Με της Αύτης τον έρχομό, άπ' τα βελιάσματα, άπ' του βοσκού την ήμερη φλογέρα κι' άπ' των άρνιων τα τρελοκουδουνίσματα. άντιπλοούν οι κάμποι πέρα ως πέρα.

Kι' όλα μαζί γλυκά-γλυκά τονίζουνε τον θριαμβευτικότερο παιάνα: βελιάσματα, φλογέρα, κουδουνίσματα όμωθεν όλα μαζί γλυκά τονίζων Φαέδων

ΤΟ ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΜΟΥ ΠΝΗΚΙΟ

Πάει κι' η δουλειά αυτή. Συγυριστήσαν και τα βιβλία. Και, καθώς έσπηρα να ιδώ μην έμεινε κανένα, πήρε το μάτι μου το ημελικό μου. Σά λυπημένο, σά χαρομένο μου φάνηκε. Κι' άγώ σά λυπημένος και χαρομένος. Ήτανε λυπημένο το καπελλάκι μου, γιατί πάει κιά, δεν θα το ξαναφορέσω. Και κοίταξε με ζήλεια το κωνοκάρδιο ψαδάκι που κωμάρωνε δίπλα. Ήταν όμως και χαρούμενο το καλό μου, γιατί τελείωσαν τα βιβλιόνα του.

Άλλά μπά! πού να τελειώσουν! Τάμορα τα παλιά τα ρούχα, τα παλιά καπέλλα! Δεί θα ήνοχάσουν, τ' άπόμαχα! Ω, τον ξέσω τον άδελφό μου. Προχτές πήρε καινούριο καπέλλο. Γρήγορα θά το χαλάσει και τότε θά προσκυνηση το δικό μου το παλιό. Και θά το φιλούσα άν δεν είχε ένα λευκό άριστερά.

Τό καιμένο μου! σά λυπημένο και σά χαρούμενο. Κι' άγώ λυπημένος και χαρούμενος. Γιατί δεν θά ξανακαθίσω στα θρανία και δεν θά τα ξαναμουτζουρώσω με μολυβιές, με μελάνια και δεν θά τα σκαλλώ με σουμά. Τόσον καιρό παρακαλώ να τελειώσω. Και τώρα άχ, γιατί να περάσω τόσο γρήγορα η γλυκιά αυτή μαθητική εποχή!

ΕΝΑ ΕΜΒΛΗΜΑ

(Κασιμένο στη Χρυσή Άκτινα)
Καλά λένε πως μέσα σε τακτοποιημένο δωμάτιο κι' η ψυχή βρίσκεται τακτοποιημένη. Το ίδιο και σ' ένα καλλιτεχνικό κι' ώφρατο γραφείο θαρρείς πως μεταφέρεται σε κόσμο ίδανιο ό, πνευματικό, όνειρωμένο. Σάν μπήκω στο κομψό γραφείο του σεβαστού μου φίλου κι' είδα βιβλιοθήκες, άγαλματάκια, ζωγραφίες, άνθογυάλια, λουλούδια, μουσικές, προσοπογραφίες μελικοδάνια, βαλμένα δια σε μία άφελέστατη τάξη η καλύτερα σε μία καλλιτεχνική άκαταστασία, άγνωστα μία εθαρσίστηση, μία άπύλαυση.

Άπ' όλα όμως τα κομψά πραγματάκια τραβήξε την προσοχή μου ένα, έπάνω στο γραφείο, σκασιμένο με γυάλια, —ένα ψεύτικο κερί που φαίνεται άναμμένο, κερι άπό άσπρο κίκαλο με τη φλόγα άπό κίαιστες πυρρόχρωμες.

—Τ' είν' αυτό; ρώτησα μ' άπορία.
Κι' ό σεβαστός μου φίλος άποκρίθηκε: —Όσα βλέπεις εδω μέσα, παιδί μου, είν' όλα άνθυμμένα, όλα δώρα άπό μόνο δεν μου τό χάρισε κανένας, άπό τ' άγόρασα άγώ. Είναι το έμβλημά μου. Κάθε άνθρωπος μου φαίνεται πως ζή άκοιθώνοντας μία μεγάλη όχη, μία κεντρική ιδέα, που γι' αυτόν έχει μεγαλύτερο κύρος άπ' όλες τις άλλες καλές όχτες.

—Κι' άγώ έζησα την περισσότερο μου ζωή με την όχη, πως ό άνθρωπος πρέπει να ζή και να πεθάνη σάν μία λαμπάδα δηλαδή, ως τη στενή του τη στιγμή, να χύνη γύρω του φως. Στά νεύτα μου ήμουν δάσκαλος, άργότερα έβγαινα καθηγητής, και σάν πήρα τη σύστασή μου, άρχισα να γράφω άφελεια διηγήματα για παιδιά γιατί άγάπησα πολύ την άθάνα παιδική ψυχή και στο φωτισμό της άπεράσσα όλη μου τη ζωή. Η ζωή της λαμπάδας και του δασκάλου μοιάζουν τόσο! λιάζουν κι' οι δυο γιά να δώσουν στους άλλους φως.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΟ ΤΟΣ

Ο μικρός το τός: — Δέν μου λές, Άννα, όταν κοιμάσαι, φορείς τα γυάλια σου.
Α ν να: — Όχι.
Το τός: — Μά τότε πώς βλέπεις τα όνειρα;
Εστέλη άπό της Κωνσταντίας

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΣΤΟ ΠΗΓΑΔΙ

Ένα βράδυ, ό μικρός Φαίξος πήγε στο πηγάδι να βγάλει νερό

κι' είδε μέσα την άγανακταση του φεγγαριού τόσο ζωνηή, ώστε του φάνηκε, — έ, ήταν και πολύ μικρός, — πως πραγματικάς τό φεγγάρι είχε πέσει μέσα στο πηγάδι.
Χωρίς να κοιτάξη στον οφθαλμό, συλλογίσθηκε: —Μπά! τώρα πρέπει να τό βγάλω!

Κι' άμέσως πήρε ένα σχοινί, έδωσε στην άκρη του έν άγκιστρι και τώροξε στο νερό.
Πάλαιψε, πάλαιψε, μά πού να πιασθή τό φεγγάρι στάγκιστρι! Έπιτέλους του φάνηκε πως πιάστηκε, γιατί τό άγκιστρι κώπου είχε κλέξει. Άρχισε λοιπόν να τραβή τό σχοινί μ' όλη του τη δύναμη. Μά τό φεγγάρι δεν έβγαινε.

—Τι βράδι πού είναι! συλλογίσθηκε. Άς τραβήξω άκόμα!
Και τραβούσε, τραβούσε... Άξαφνα, έξαπλώθηκε τό άγκιστρι και, καθώς τραβούσε τό σχοινί με τόση δύναμη, ό μικρός Φαίξος ξεπλώνεται χάρου άγάσκαλο.

Και τότε βλέπει τον οφθαλμό. Νά τό τό φεγγάρι, στη θέση του! Κι' ό μικρός, χωρίς να κοιτάξη πάλι στο πηγάδι, συλλογίσθηκε με χαρά: —Κουράστηκα, ίδρωσα, έπεσα, μά... τώβγαλα! — Ιουλίεττα

ΕΝΑΣ ΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ

Ένας μεθύστακας θέλησε κάποτε να δικαιολογηθή στον πνευματικό του γιατί έκανε πολύ, και του είπε: «Πάτερ, τό καλό κρασί κάνει τό καλό αίμα, τό καλό αίμα φέρνει την εύθυμία, η εύθυμία γεννά τις καλές ιδέες, η καλές ιδέες παράγουν τα καλά έργα, και τα καλά έργα οδηγούν τον άνθρωπο στον οφθαλμό, άρα τό καλό κρασί οδηγεί τον άνθρωπο στον Παράδεισο!»
Ιουδίθ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τόν Κωστάκη σκέψα κάποιος. Ποία πλοία, άν γνωρίζη; Είναι πιά έσφαλλισμένα.
Κι' ό Κωστάκης ξεφωνίζει: —Κείνα πούνε άραγμένα!
Εστέλη άπό της Πάτριωτικής Ένώσεως

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομηταί, των οποίων έληξεν ήδη η συνδρομή, να σπεύσουν να την ανανεώσουν. Είς τοιαύτας περιπτώσεις καμμία καθυστέρησις δεν επιτρέπεται, διότι δυσχεραίνεται έργον μας.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

19ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΞΕΛΑΘΟΝΤΩΝ

(Ίδε Διάπλασις τον 1918, σελ 25)
ΠΡΕΠΕΙ πρώτα — πρώτα να έπιχαριστήσω όλους όσους έλαβον μέρος ες τό Εξαπάθωμα του 1919 και μ' έβοήθησαν σημαντικά ενα δύσκολο χρόνο, που τόσο παρουσιασσε στο έργο μου έμπίδια. Μπορώ να πώ, ότι χάρη εαυτούς κατόρθωσα να τα βγάλω πέρα.
Και όμως, καθώς θά ιδήτε άπο τ' Αποτέλεσμα, τό Εξαπάθωμα του 1919 δεν υπήρξε τόσο ποφόρο, όσο του 1918. Γιατί έφ' με τον Διαγωνισμόν έκείνον είχαν διατεθή έπάνω άπό 70 χιλιάδες φύλλα, μόλις φθάνουν τις 45 τα φύλλα του παρόντος. Η διαφορά λοιπόν πρέπει να ανακηρωθή με τό Εξαπάθωμα του 1920, άφοι μάλιστα οι δυσχερείς περιστάσεις εξακολουθούν κι' άκόμη γίνονται δυσχερέστερες.

Εύτυχος ό Διαγωνισμός Εξαπάθωματος του 1920 είναι άνοκτός άκόμη, και, ως τό τέλος τώ έτους, μπορούν να εντεύουν τις προσοχθείας των όσων έλαβαν ήδη μέρος, να λάβουν δε και άλλα πολλοί έγγραφόντες, συνδρομηταί κι' άγορασταί. Προσπάντων είνε νέα μέση που άπελευθερώθηκαν ή άπλάς άνοιξαν τώρα (Κων) πόλε Σμύρνης, Θράκη, κλπ.) όπου τό έδαφος της ένεργείας είναι εύχρηστό χιλιάδες Έλληνοπούλα θε έγλυγοτε έτυχημένοι άν τους έγνωρίζε κανείς τη «Διάπλασι». Σημειώσατε ότι συνδρομηταί και άγορασταί μπορεί να γίνουν και από τώρα, άλλα κι' από την άρχή της τριμηνίας η της έξαμηνίας ή του χρόνου. Σήμερα π. χ. άρχόνται κανείς έστρία συνδρομηταί για δια τό 1920. Έγώ θά σπείλω όλα μαζί τα έκδοθέντα φύλλα άόλης Διαπλάσεως, και θά έξοικονώθησω να του στέλλω τα έκδοθέντα μέχρι τέλους Νοεμβρίου. Λοιπόν, εύχαριστώ και πάλι με την καρδιά μου όσους έξοικονώσαν τό 1919, προτρέπω και παρακαλώ όλους να έσπεύσων να ανανεώσουν τό 1920 κι' έρχομαι σ' άναγραφή των Αποτελεσμάτων.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Έλληναί Σηματα, 263. Παίδι της Βουλγίας, 261. Άγροπόλοδο της Άλβας, 260. Τριμίλια, 260. Δημόκριτος Κορθέλης, 256. Άπόγονος Εικοσιένα, 252. Νουαίκα του Άρκ, 250. Ερμόνη Δ. Τέταρη, 248. Τραπεζάνος Έλληνας, 247. Δοκίμος, 238. Τρελλή Νούσης 226. Έπισημότης, 217. Καστανή Διοβιοπούλα, 217. Χιονοστρώ Άδσοι, 217. Πατριωτική Ένωσις, 213. Χαραγγή, 213. Άνδία Αδ. Παναγρήτου, 208. Μολύβια Ουρανός, 208. Μιλρός Σουλήτης 208. Νηρη; του Βίρπου, 208. Πηγίος Μόδης, 208. Άήτητο Εύδωκου, 199. Μεγάλη Ίδεα, 197. Μ. Γ. Κωνστούλης, 197. Ολιμπίη Νη, 196. Μπονικουλίνα, 189. Δημαρία, 189. Νάρκισσος, 182. Σημάκια Έπίστεις, 181. Γλυκό Χαμψιέλο, 178. Χίον της Άλβας, 169. Μαρναρέτα Α. Χίον, 169. Νικηφόρον Έπρος, 166. Έπαλρος 166. Φιλότη Έλλάς 165. Παλαμής, 164. Φρόνος, 164. Άμα του Πόντου, 161. Φροφός της Βουλγίας, 159. Μίτσα Κ. Κυραγιάνη, 158. Δαρσασικό Διαβολάκι, 157. Παναγιώτη, 156. Καλλικάντζαρος, 156. Άρμας Γ. Σαμαρής, 156. Ρουμλιότι, 156. Φαληρινή Άδρα, 156. Βολκοκράτωρ, 156. Φτερωτή Βαρκούλα, 156. Αρσβακική Όμοσπονδία, 156. Κν. Τάνης, 156. Νόρα, 156. Κωνσταντίνος, 156. Πινδο του Ραφαήλου, 154. Παναγιώτα, 144. Παπαδάς, 143. Άμας, του Βυζαντίου, 137. Άννα Σ. Δογμάνη, 136. Γυθειώτικη, 136. Διαβολάκι του Γυμνασίου, 131. Άμας Άπόλλων, 130. Όμιλος Η-

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ Διαβολάκι της Γεωργίας, φυλ. 2589 (Κορυφαίος των Μονάδων). Όμις Παναγιής Νηαιωτοπούλης και Τριανταφυλλένας, φυλ. 1449 (Κορυφαία των Όμάδων). Έλλάς του Μέλλοντος, φυλ. 1566, Άμας Λιάδης, 1006. Τροκάντα, 988. Άλλογος Μακεδονική Ένωσις, 866. Άλλογος Γαλατιεύκη, 857. Άσθη ή Έλευθερίας, 756. Μαγεμένος Βασκός, 718. Άρρητος Χειράκι, 624. Άσπρημύστα Έλλάς 569. Κυριακός Άσπρη, 559 Παπάκι, 557. Νέστορ Γ. Ρίζουλος 555. Παναλλήνος Έλλάς 542.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Άνδριάς του Παλατιολόγου, 509. Κασανή Σιωτοπούλα, 508. Πισομαρία Κρητικιά, 505. Δατριση Πατρίε, 486. Έλικς του Σπλάδων, 478. Γ' άμας Εξάνουπουλο, 477. Όμις Βαϊδου: Έλληνας και Άδραδου Βόρως, 467. Μακεδόν Περδοκοπος, 464. Διοστάντος Παλιολόγος, 449. Σιπώνιος Άδρος, 488. Ν. Μ. Μελισσηός, 482. Έλευθερία Μικρασία, 420. Γίνας, 408. Κηροξ της Έλευθερίας, 387. Ε. Α. Σακελλάριος, 381. Ίδιώτης Χιος, 372. Νέσος, 370. Ύψηλός Διαβολάκος, 368. Βόλλογος Άδωγης Άγων 364. Έλευθερία Κρήτη, 364. Ειμαρμένη, 340. Έλληνας Έλευθός, 316. Έβνη Άδερνίου, 301. Μ. Γ. Σαυράπουλος, 295. Κ. Γ. Παρριάνης, 278. Έσαστέγκις, 278.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893) άπό τους έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν άκόμη μόνον οι έξής έννέα: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος και 24ος. — Έκαστος τόμος δραχ. 5, ταχυδρομικώς δε άποστέλλόμενος δραχ. 5,80 δια τό Έσωτερικόν και δραχ. 6,80 δια τό Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1919)

υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντας τόμοι, 26 έν όλω. — Έκαστος τόμος δραχας δε. 15 και ραμμένους δε. 17. Ταχυδρομικώς τέλη έκδοτου τόμου προσθετέα εις τας άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν λεπτά 50 ό άρραφος και δε. 1,50 ό ραμμένος, δια δε τό Έξωτερικόν δε. 1,50 εις άρραφος εις ραμμένος.

ραίων, 130. Άγριολαία, 130. Γινός Βούγας, 129. Δημήτρ. Βέης, 121. Πανέλ. Μεγαλιών, 120. Κυριακός Δ. Μηζορας 117. Άνά, 117. Οιδίπους, 112. Όρφνης, 109. Άδρα του Όμήρου, 107. Ονώτρεμη Πατρίδα, 106. Κυμα του Αίγαιου, 104. Έστία Τσαουκώχουλου, 104. Αρ. Ε. Άθανασάκης, 104. Χαίρς Βόσκορ κι' Άγράμπαη, 104. Αιλίκα, 104. Τιμημένο Τουφέκι, 104. Θά της Εθέρης, 104. Έυάνθια Καραδοία, 104. Έλευθερος Φράξ, 104. Έθωρατία Δ. Παντελή, 104. Παίδι του Μέλλοντος, 104. Κελαϊδέσσα, 104. Κάκτα Ι. Οικονομίδου, 104. Έβνη Κ. Χωραφά, 104. Ι. Α. Βλαχοθανάσης, 104. Ίωάννα Βλατάκη, 104. Άδρα του Πηλίου, 104. Μεγάλη Έλλάς, 104. Διεθνής Δίκαιος, 94. Διαβολοκρίτος, 91. Δοξασμένο Βιοκιστίνα 90. Ίδης των Όρειών. 84. Οφραμύκος της Έλευθερίας, 81. Κωνστ. Δ. Έλευθεροδάκη, 78. Νιχητρια Γαλατιεύκη, 78. Ίδαίος, 78. Άκτείδωλον Έλιος, 78. Γλυκιά Πατρίδα, 78. Τρελλή Μανκενονπούλα, 78. Νύμφη του Όλμπου, 78. Π. Φερμύδης, 78. Έυάνδρος Πάειρος, 76. Ναυτοπούλα, 73. Άτρήμιτος Αίών, 72. Άρχαία Δόξα, 72. Κόρη του Βανού, 69. Δοξασμένος Ρήγος, 68. Τριλοσρακίας, 67. Γλυκιά Άνάμνησις, 67. Κουκλίτσα, 65. Κ. Γ. Γαφριήδης, 65. (Έπεται τό τέλος) Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΟΛΛΟΙ μου γράφουν, — κι' έπιμένουν μάλιστα, — να προκηρύξω Διαγωνισμούς Καλλιγραφίας, Ζωγραφικής και Φωτογραφίας, όπως έκαμνα άλλοτε. Και τό μέν πρότιον τον καθήρησα, έπειδή είχα παρατηρήσει, ότι κανείς άπό τους πραγματικούς μας καλλιγράφους δεν έδραβόατο, άλλα άλλοι, κακογράφοι συνήθως, οι όποιοι, δια νάκατηήσουν εις τον Διαγωνισμόν, κατέφευγαν... εις έβνο χέρη! Άλλά και οι άλλοι δυο δεν έδραν πάντοτε λαμπρά άποτελέσματα, τελευταίως μάλιστα, σχεδόν μηδανικά. Όπως έσπευσα, έσπευσα διατεθειμένη να τους επαναλάβω, άν ήθερα ότι είναι εις θέσιν να λάβουν μέρος αρκετοί. Άς μου γράφουν λοιπόν όσους ζωγραφίζουν και φωτογραφούν.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΟΥ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ:

Πετριές στον Έλιο, [ίσταρα μεγάλα δηγήματα] δραχ. 5 (και ταχυδρ. 5,50).
Ο Πόλεμος, [άθηναϊκό μυθιστόρημα του 1912] δραχ. 7 (και ταχυδρ. 7,50).
Φοιτηταί, [το βραδευθέν εις τον Άδερφειον δραματάκι] δραχ. 5 (και ταχυδρ. 5,50).

Άνευπηλόγη και

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ,

μυθιστόρημα (δραχ. 6 και ταχυδρ. 6,50).

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΑΞΕΘ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ

περγούν οι έφοδιαζόμενοι με τόμους της «Διαπλάσεως» και της «Βιβλιοθήκης».

ΑΠΑΝΑΘΡΟΦΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθηναι, 7 Ιουλίου 1920

Στερεότυπον: Δέν άπαντώ εις έρωτησεις και άπορίας, πού εδνολα βολικας καθίρας την άπάντησιν και την λύσιν στον Όδηγον του Συνδρομητού, άμα τον διαβάση προσεκτικά.

ΠΟΛΛΟΙ μου γράφουν, — κι' έπιμένουν μάλιστα, — να προκηρύξω Διαγωνισμούς Καλλιγραφίας, Ζωγραφικής και Φωτογραφίας, όπως έκαμνα άλλοτε. Και τό μέν πρότιον τον καθήρησα, έπειδή είχα παρατηρήσει, ότι κανείς άπό τους πραγματικούς μας καλλιγράφους δεν έδραβόατο, άλλα άλλοι, κακογράφοι συνήθως, οι όποιοι, δια νάκατηήσουν εις τον Διαγωνισμόν, κατέφευγαν... εις έβνο χέρη! Άλλά και οι άλλοι δυο δεν έδραν πάντοτε λαμπρά άποτελέσματα, τελευταίως μάλιστα, σχεδόν μηδανικά. Όπως έσπευσα, έσπευσα διατεθειμένη να τους επαναλάβω, άν ήθερα ότι είναι εις θέσιν να λάβουν μέρος αρκετοί. Άς μου γράφουν λοιπόν όσους ζωγραφίζουν και φωτογραφούν.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΟΥ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ:

Πετριές στον Έλιο, [ίσταρα μεγάλα δηγήματα] δραχ. 5 (και ταχυδρ. 5,50).
Ο Πόλεμος, [άθηναϊκό μυθιστόρημα του 1912] δραχ. 7 (και ταχυδρ. 7,50).
Φοιτηταί, [το βραδευθέν εις τον Άδερφειον δραματάκι] δραχ. 5 (και ταχυδρ. 5,50).

Άνευπηλόγη και

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ,

μυθιστόρημα (δραχ. 6 και ταχυδρ. 6,50).

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΑΞΕΘ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

των μελλόντων λογοτεχνών και ότι πολλά κομμάτια, άπλάς ύποφερα, δημοσιεύονται μόνο γιά ενθάρρυνση. Άδθαμάς Κισού, σε συγχάρω γιά την γενναίωτη και την ετοιμότητα που έδειξες ες αυτό τό επεισόδιο των Λουτρών του Φαλήρου. Νά πέρης εύθως και νάρπάξης τό παιδάκι άπό τα χέρια της πνευρωμένης γυναίκας, δεν θά τάχανε ό καθένας στην ήλικία σου. Γιατί βέβαια θά είσαι μικρός, άφοι πηγαίνης άκόμα στις γυναικείας μπανιέρας. Άλλού θά σου έδιναν και μετάλλιο δι' ασπασίας! Όστόσο χάρω που η Άλληλογραφία μας εγκαινιάζεται με την έκιστόρηση ενός Άλλου σου κι' εύχομαι πάντα καλά να μαθαίνω γιά σενα.

Άλλά... έκπαμ τό αίσθημα της δικαιοσύνης πού σ' έκίνησε σε υπέρσπαση, άλλα δεν πιστεωω ότι αυτα πού ζεις δικαιολογούν τον Έλληνογύλλο συνθήκη. Κι' άν υποθέσωμε άκόμα πως μόνο τό ξένο έκείνο έργο ήταν ίκανόν να τον εμπνεύση, πάλι υποτόσε να τό άδηγή ε' ένα ποιητή να τόσο να μεταφράση έλληνικά. Άφνω τώρα ότι στη Φιλολογία μας υπάρχουν πολλά έργα, ίκανά να εμπνεύσουν ύψηλή μουσική, εκτός από εκείνα πού πήραν ό Καλομοίρης κι' ό Βάρβογλης. Και γιά να μην πάμε μακριά, σου θυμίζω τό Ψυχοσάββατον του Ξενοπούλου, πού προχθές του είδες παγγένο, στο θέατρο του Έλληνικού Όδελου, ό Άλέξανδρος Παλλής, ό θαυμάσιος μεταφραστής του Όμηρου και του Σαίξπηρ, έγραψε στο «Νουμά» πώς τό φάνηκε χωρίς υπέρβολη άριστούργημα ασχηγέλου. Μά και στα νεότερα άν δεν είχε τόση πεπαιθήση, ό μουσικός μας μπορούσε να μελοποιήση ένα άρχαίο δράμα έλληνικό. Πάντα Έλληνικόν.

Νά κι' ό Ίωραήλ πού μου γράφει ύπερ' από σιωπή ενός σχεδόν έτους. Άλλά ό χαίρμένος μου δεν φταις, ούτε πού είχε ξεχάσει. Μόνον πού κάθε φορά πού καθόταν να μου γράψη, δεν μπορούσε κι' άφινε πάλι την πένα... Έ, ήταν τόσο φρέσκο άκόμα τό μεγάλο δυστύχημα πού τό συνέβη, ό θάνατος της άγαπημένης του μητέρας!... Άς είναι! Χάρω που μπορείς τέλος να κατακινήση τη θλίψη του κι' άποφασίσει, με καινούρια ψευδώνυμο, να ξαναπαρή σην Άλληλογραφία και στην κίνηση του περιοδικού μας, και του εύχομαι να μπορεί, χωρίς άλλο έμπόδιο, να εξακολουθήση στο τώ άρση αυτό.

Όρασις Έπιστολάς μου ύστερ' άντην την έβδομάδα και οι έξής: Πανουργάκος, Μελλοθάνατη, Ηγεως του 21, Γηνοία Κρητικοπούλα, Αίμιλία Χωβ, Καλαματιανό Λουλούδι, Άγγελος Ειρήνης, Μικρά Βιολότρια (πού κι' αυτή είχε τόσον καιρό να μου γράψη) Βενιζόσος, Κόρη της Άδελφής, Ανθηρόρος της Νεολίας, Έβνηκη Ένόνης, Άνευπηλόγη και Φοιδόλη. — Έξτετέστα τά παραγγέλια των, τους ε' χαριστώ όλους γιά τό καλό των λόγια και τους συγχάρω γιά τους λαμπρούς βαθμούς πού πήραν στας έξετάσεις.

Έσπερα χαριτωμένα πρώτα γράμματα νέων μου φίλων έχω α τη την έβδομάδα: Του Όμίσιου, του Άηδομαθ του Κορθίου, της Άδρας της Αειθερείας, και του Νεαρού Ήπειρωτικού. Μά είναι πολύ έμμορρα, πολύ συγκινητικά, πολύ κολακευτικά! Τά ε-

